

וּמִשְׁפֹּט - זֶה דִּין (קשה). וּשְׁנֵיהֶם
הֵם כְּאֶחָד. בְּגִלּוֹל זֶה שְׁנֵי יָמִים,
וּשְׁנֵיהֶם בְּסוּד אֶחָד.

אֲשֶׁר־יָעַם יְדַעֵי תְרוּעָה וְגו' (תהלים פט). לא כתוב שומעי, או
תוקעי תרועה, אלא ידעי תרועה.
בְּגִלּוֹל (בגוף) הַחֲכָמִים שְׁדָרִים בְּאוֹר
שֶׁל הָאָרֶץ הַקְדוּשָׁה, אֵלּוּ יְדַעֵי
תְרוּעָה. סוּד שֶׁל הַתְרוּעָה, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (תהלים ב) תִּרְעַם בְּשִׁבְט
בְּרוּךְ. מִי עִם כִּי־יִשְׂרָאֵל שִׁיּוּדְעִים
סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים שֶׁל רְבוֹנִם,
לְעֻלוֹת לְפָנָיו וְלַהֲתַקְשֵׁר בּוֹ. וְכֹל
אֵלּוּ שִׁיּוּדְעִים סוּד הַתְרוּעָה,
יִתְקַרְבוּ לְלַכֵּת בְּאוֹר פָּנָיו שֶׁל
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְזֶה הָאוֹר
הַרְאֵשׁוֹן שֶׁגִּנּוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְצַדִּיקִים. וְעַל זֶה צָרִיךְ לְדַעַת
אוֹתָהּ.

כְּתוּב (ויקרא ט) הִיתַרְתָּ מִן הַכֹּהֵן.
וְכְתוּב (שם ג) וְאֵת הִיתַרְתָּ עַל
הַכֹּהֵן. (אחר שעשתה נאוף, עולה עליו).
יתרת מן הכהן - זו אשת זנונים
שֶׁהוֹלֶכֶת וְיוֹצֵאת מִן הַכֹּהֵן
לְהַחֲטִיא בְּנֵי הָעוֹלָם וְלַקְטֹרֵג
עֲלֵיהֶם, וְעוֹזֶבֶת אֵת הַזָּכָר לְעִשׂוֹת
זְנוּנִים, וּמִשׁוּם זֶה הִיתַרְתָּ,
שֶׁנִּפְרְדַת מִן הַכֹּהֵן. יִתַרְתָּ עַל
הַכֹּהֵן - אַחַר שֶׁעָשְׂתָה נְאוּף,
עוֹלָה עָלָיו. מִצַּח אִשָּׁה זוֹנָה.
מִתְגַּבֶּרֶת עַל בַּעֲלָהּ, שֶׁהוּא כֹהֵן,
בַּכַּעַס שֶׁל הַמְרָה. אִשָּׁת מְדֻנִּים
וְכַעַס, שֶׁשׁוֹלֶטֶת עַל הַזָּכָר שָׁלָה.
מִצַּח אִשָּׁה זוֹנָה שׁוֹלֶטֶת עַל
הַכֹּהֵן, אִשָּׁת מְדֻנִּים וְכַעַס.

יתרת מן הכהן - מן הכהן יוצאת
לְהַבְאִישׁ לְכֹל הָעוֹלָם וְלַעֲשׂוֹת
נְאוּפִים עִם הַכֹּל. לְבִסּוּף הִיא
עוֹלָה לְגַבֵּי הַזָּכָר, מִצַּח אִשָּׁה
זוֹנָה, בַּעֲזוּת שֶׁל פָּנִים, וְאֵז הִיא
עַל הַכֹּהֵן. וְעוֹד, יִתַרְתָּ מִן הַכֹּהֵן
נִקְרָאת מִהַצַּד הָאֲחֵר. אַחַר
שִׁיּוּצֵאת לְנֶאֱפֵף עִם כָּלֵם, נוֹתֵנת
שִׁיּוּרִים לְבַעֲלָהּ, וְזוֹהִי יִתַרְתָּ מִן הַכֹּהֵן.

כִּי חָק, דָּא דִּינָא רַפְיָא. וּמִשְׁפֹּט, דָּא דִּינָא
(זשי"א). וְתִרְוִייהוּ אֵינּוֹן כְּחָדָא. בְּגִין כְּךָ תִּרְיִן
יוֹמִין, וְתִרְוִייהוּ כְּרִזָּא חָדָא.

אֲשֶׁר־יָעַם יְדַעֵי תְרוּעָה וְגו', (תהלים פט) לָא כְּתִיב
שְׁמַעֵי, אוֹ תוֹקְעֵי תְרוּעָה, אֶלָּא יְדַעֵי
תְרוּעָה. בְּגִין (ס"א כניון) חֲפִימִין דְּדִירִין בְּאוֹרָא
דְּאַרְעָא קְדִישָׁא, אֵינּוֹן יְדַעֵי תְרוּעָה. רִזָּא
דְּתְרוּעָה, כְּמָה דְכְּתִיב, (תהלים ב) תִּרְעַם בְּשִׁבְט
בְּרוּךְ. מָאן עֲמָא כִּי־יִשְׂרָאֵל, דִּידְעִין רִזִּין עַלְאִין
דְּמֵאֲרִיהוֹן, לְמִיעַל קַמִּיהּ, וְלֵאתְקַשְׂרָא בֵיהּ.
וְכֹל אֵינּוֹן דִּידְעֵי רִזָּא דְתְרוּעָה, יִתְקַרְבוּן לְמִיהַךְ
בְּאוֹר פָּנָיו דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְדָא אוֹר
קְדֻמָּאָה דְּגִנּוּי קְדֻשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְצַדִּיקֵי־יִיֵא.
וְעַל דָּא אֲצַטְרִיךְ לְמַגִּדַע לָהּ.

כְּתִיב (ויקרא ט) הִיתַרְתָּ מִן הַכֹּהֵן. וְכְתִיב (ויקרא ג)
וְאֵת הִיתַרְתָּ עַל הַכֹּהֵן. (בְּתַר דְּעִבְדַת נִיאוּפָא,

אֲסַתְלִיק עֲלֵיהּ). יוֹתַרְתָּ מִן הַכֹּהֵן, דָּא אִשָּׁת זְנוּנִים,
דְּאִזְלָא וְנִפְקָא מִן הַכֹּהֵן, לְאַסְטָאָה בְּנֵי עַלְמָא,
וְלְאַסְטָנָא עֲלֵיהּ. וְשִׁבְקַת לְדְכוּרָא, לְמַעַבְד
זְנוּנִים. וּבְגִין דָּא הִיוֹתַרְתָּ מִן הַכֹּהֵן: יִתַרְתָּ עַל
הַכֹּהֵן. בְּתַר דְּעִבְדַת נִיאוּפָא, אֲסַתְלִיק עֲלֵיהּ.
מִצַּח אִשָּׁה זוֹנָה. אֲתַגְבֶּרֶת עַל בַּעֲלָהּ דְּאִיהּ
כֹהֵן, בְּכַעַס דְּמְרָה, אִשָּׁת מְדֻנִּים, וְכַעַס,
דְּשִׁלְטָא אִיהִי עַל דְּכוּרָא דִּילָהּ. מִצַּח אִשָּׁה
זוֹנָה שִׁלְטָא עַל הַכֹּהֵן, אִשָּׁת מְדֻנִּים וְכַעַס.

יוֹתַרְתָּ מִן הַכֹּהֵן, מִן הַכֹּהֵן נִפְקָא לְאַבְאָשָׁא
לְכֹל עַלְמָא, וְלְמַעַבְד נִיאוּפִין עִם כָּלָא.
לְבַתַר אִיהִי סְלִקָא לְגַבֵּי דְכוּרָא, מִצַּח אִשָּׁה
זוֹנָה, בַּעֲזוּתָא דְאַנְפִּין, וְכִדִּין אִיהִי עַל הַכֹּהֵן.
וְעוֹד, יוֹתַרְתָּ מִן הַכֹּהֵן אֲתַקְרִיאת מִסְטָרָא
אַחְרָא, בְּתַר דְּנִפְקַת לְנֶאֱפֵא עִם כָּלָא, יְהִיבַת
שִׁיּוּרִין לְבַעֲלָהּ, וְהִיא אִיהִי יוֹתַרְתָּ מִן הַכֹּהֵן.

מתוך הכבוד והיותה של
 יוצאת מרה, והיא חרב של מלאך
 המות, שיוצאות ממנה טפות
 מרות להרג לבני אדם. זהו
 שכתוב (משלי ה) ואחריתה מרה
 כלענה. והיא תלויה בכבוד, וכל
 החלאים והמיתות תלויות בו.
 ואותו יום של ראש השנה (המשטין)
 משוטט בעולם לאסוף את כל
 חובות העולם, ואז כל האכרים,
 שהם ישראל, הם בצרה, שהם
 איכרים של המלכה, שנאמר (משלי
 כ) גר ה' נשמת אדם. השכינה
 הקדושה. ואז כל ישראל בצרה,
 ולוקחים שופר לעורר בו אותה
 תקיעה ושברים ותרועה.

רעיא מהימנא

אמר הרועה הנאמן, ודאי אחר
 שהאיכרים והעורקים של הלב,
 שדומים לישראל, הם בצרה.
 צריכים לעוררם בקנה, שהוא
 שופר. וזה קנה של ראה. אחר
 שפנפי ראה לא יכולות להשקיט
 רגו המרה שמתגברת על עורקי
 הלב, ועל כל העורקים של
 האיכרים של הגוף. אותה הרוח
 שנושבת בהם עולה בקנה, שהוא
 שופר, עולם הבא. שפך פרושהו,
 ושט דומה לעולם הזה, שבו
 אכילה ושתייה. קנה דומה לעולם
 הבא, שאין בו אכילה ושתייה.
 ואחר ששט אות ו' מן ושט,
 ברבוי אכילה של גזל, נתארף
 ונעשה שטן. ומי גרם את זה?
 שנאמר (במדבר יא) שטו העם
 ולקטו. השטות שלהם שנתערכו
 בערב רב השוטים, שהתאוה
 שלהם היא אכילה ושתייה של
 גזל וחמס של (תהלים יב) שד עניים
 ואנקת אביונים. באות נו"ן
 כפופה, השוטים, שאוכלים ובלי
 לטחן. מה כתוב בהם? (במדבר יא)

מגו כבוד, ויותרת הילה, נפקת מרה, ואיהי
 חרבא דמלאך המות, דנפקו מנה טפין
 מריזן לקטלא בני נשא. הדיא הוא דכתיב,
 (משלי ה) ואחריתה מרה כלענה. ואיהי תליא
 בכבוד, פל מרעין ומותא ביה תליין. וההוא
 יומא דראש השנה (משפא) משטטא בעלמא,
 למכנש פל חובי עלמא וכדין פל אברין דאינון
 ישראל, אינון בעאקו, דאינון אברי
 דמטרוניתא, (משלי כ) גר יי נשמת אדם, שכינתא
 קדישא. וכדין פל ישראל בעאקו, ונטלי שופר
 לאתערא ביה ההוא תקיעה ושברים ותרועה.

רעיא מהימנא

אמר רעיא מהימנא, ודאי כתר דאכרים וערקין דלבא,
 דדמין לישראל, אינון בעאקו. צריכין לאתערא
 בקנה, דאיהו שופר. ודיא קנה דריאה. כתר דכנפי ריאה
 לא נכלין לשפכא (דף ר"ב ע"א) ורגזא דמרה דאתגברת
 על ערקין דלבא, ועל פל ערקין דאכרים דגופא. ההוא
 רוחא דנשיב בהון, סליק בקנה, דאיהו שופר, עלמא
 דאתי. דהכי אוקמוה, ושט, דומה לעלמא דין, דביה
 אכילה ושתייה. קנה, דומה לעלמא דאתי, דלית ביה
 אכילה ושתייה.

ולבתר דשט ו' מן ושט, ברבוי אכילה דגזל אתארף
 ואתעביד שטן. ומאן גרים דא. (במדבר יא) שטו
 העם ולקטו, שטותא דלהון דאתערכו בערב רב שטיין,
 דתאוה דלהון אכילה ושתייה דגזל וחמס, (תהלים יב) דשוד
 עניים ואנקת אביונים. בנון כפופה שטיין, דאכלין בלא
 טחינה. מה כתיב בהו, (במדבר יא) הכשר עודנו בין שיניהם
 טרם יפרת ואף יי חרה בעם. אתפשט ו' דשטו, איהו
 דרוחיה כפוף, ואיהו נ'. ודיא גרם דאתפשט שטן באכילה
 ושתייה, ואתגבר על פל אברין וערקין בשם"ה לא תעשה.
 הכשר עודנו בין שיניהם טרם יפרת ואף ה' חרה בעם. נתפשטא אות ו' של שטו, אותו שרוחו